

EUROWEEK

Sangerhausen, Německo

25. 9. – 1. 10. 2008

Euroweek 2008

SANGERHAUSEN, NĚMECKO

Geschwister-Scholl-Gymnasium

Karl-Liebknecht-Str. 31

D-06526 Sangerhausen

fon: 0049 3464 674023

fax: 0049 3464 674014

e-mail: schollgym.sgh@t-online.de

<http://www.gsg-sangerhausen.de/euroweek/info.html>

učitelé:

Jan Zítek

Pavel Kraus

studenti:

Eva Veverková

Anna Veverková

Petr Sefzig

Lucie Mužíková

Jakub Kostka

Lucie Korfová

Jiří Enžl

Petr Jirsa

Euroweek - setkání učitelů a studentů zemí Evropské unie Sangerhausen, Německo, 25. 9. – 1. 10. 2008

Historie projektu Euroweek

Počátky celého projektu sahají do roku 1992 – do roku podpisu Maastrichtské smlouvy. Počínaje tímto rokem se sjíždí do jednoho z hostitelských měst skupiny studentů a pedagogů z jednotlivých zemí Evropské unie. Každá země je vždy reprezentována jednou střední školou. První setkání proběhlo v belgickém městě Kain, zatím poslední v září 2008 v německém Sangerhausenu.

Program

Setkání se za naši školu zúčastnili dva učitelé (PaedDr. Ing. Pavel Kraus, Mgr. Jan Zítek) a osm studentů ve věku 17-18 let. Zahájení proběhlo v Mammuthalle v Sangerhausenu, kde přednesli své projevy zástupci školy, města a zemský předseda vlády pro Sasko Anhaltsko Wolfgang Böhmer. Celé zahájení proběhlo za doprovodu školního hudebního tělesa a pěveckého sboru. V odpoledních hodinách pak vystupovaly jednotlivé delegace se svým tanečním, pěveckým nebo hereckým vystoupením. Program dále pokračoval společným výletem do Berlína, kde měli studenti možnost navštívit Spolkový sněm a další známá místa včetně pozůstatků Berlínské zdi. Následovaly studentské workshopy, kde byla diskuze zaměřena na představy studentů o ideální škole se společným výstupem prezentovaným na fóru ve školní aule. Jako každý rok každá země představila své kulinářské speciality na společném „Eurobufetu“. Součástí týdenního programu byla též návštěva bývalého dolu na měděnou rudu, kde studenti sfárali 300 metrů pod zem a měli možnost se na vlastní oči přesvědčit o nelehké práci horníka. Na závěr hostitelská škola uspořádala hudební párty s občerstvením a ohňostrojem.

Cíle

Hlavním cílem projektu bylo představení jednotlivých zemí Evropské unie v rámci společných aktivit. Tento projekt dává studentům také možnost praktického ověření, procvičení a porovnání jejich jazykových znalostí, a to především při přípravě různých workshopů, moderovaných diskuzí a také při běžné komunikaci v hostitelských rodinách. Projektu předcházela několikaměsíční příprava, kdy žáci nacvičovali taneční představení a připravovali materiály a prezentace na jednotlivé workshopy.

Podrobnější informace o letošním setkání lze nalézt na oficiálních webových stránkách
<http://www.gsg-sangerhausen.de/euroweek/info.html>

Budoucnost

Na několika schůzkách učitelů se také řešila budoucnost projektu a jeho forma. Příští rok celé setkání hostí slovenská Trnava, na další roky však zůstávalo v kolonce pořadatelské země bílé místo. Po horlivých jednáních a telefonátech vznikl následující harmonogram:

2009	Trnava	Slovensko
2010	Stara Zagora	Bulharsko
2011	Stockport	Velká Británie
2012	Rokycany	Česká Republika!!!

Ano! Za přibližně 4 roky se celá akce přesune k nám a bude výzvou nejen pro naši školu, ale i pro celé město!

EUROWEEK 2008 - Sangerhausen

Belgie	Institut de la Sainte Union, Kain
Bulharsko	Lycee bilingue "Romain Rolland", Stara Zagora
Česko	Gymnázium Rokycany
Dánsko	Kalundborg Gymnasium, Kalundborg
Estonsko	Mustamäe Gümnaasium, Tallinn
Finsko	Oulun Lyseon Lukio, Oulu
Itálie	Conservatorio SSma Annunziata, Empoli
Kypr	Lykio Ayias Fylaxeos, Lemessos
Litva	Vida Sinkeviciene Saule Private Secondary School, Vilnius
Lotyšsko	Gulbene Gymnasium; Gulbene
Lucembursko	Athénée de Luxembourg, Luxembourg
Německo	Geschwister-Scholl-Gymnasium, Sangerhausen
Nizozemí	Theresialyceum, Tilburg
Portugalsko	Escola Secundaria Alcaides de Faria, Barcelos
Rakousko	Höhere Technische Bundeslehrund Versuchsanstalt, Rankweil
Rumunsko	Colegiul Național "Moise Nicoară", Arad
Řecko	Greek-French school, Piraeus
Slovensko	Gymnázium Jána Holého, Trnava
Slovinsko	Gimnazija in ekonomska srednja sola, Trbovlje
Španělsko	IES Narcís Monturiol, Figueres
Švédsko	Vedebyskolan Videvägen, Lyckeby
Velká Británie	Aquinas College, Stockport

Euroweek očima studentů

Workshopy

Úterního dopoledne jsem se obávala od chvíle, kdy se mi do ruky dostal program. Pořadatelé nám totiž naplánovali tzv. workshopy, což volně přeloženo mělo znamenat diskuze ve třídách. Česká republika společně s Lucemburskem a Bulhary získala nálepku Group 6. Společně s našimi prozatímními novými spolužáky jsme si nejprve vyslechli prezentace všech tří zemí, jež se týkaly škol, které studenti navštěvují. Se vši skromností musím poznamenat, že dril našich kantorů konečně nesl mezinárodní ovoce, protože naše prezentace jasně předčila ostatní stylem start – cíl. Nejenže jsme ji pojali jako zábavně-poučnou, dokázali jsme si připravit i její grafickou podobu, návrh všeho se nám ještě podařilo leckdy trefnými a vtipnými poznámkami nejdéle udržet pozornost již unavených mladých lidí.

Po krátké přestávce jsme pokračovali malováním vzdušných zámků – společnými silami jsme měli navrhnout ideální školu pro Evropu. Více tělocviku, dobré vztahy mezi učiteli a žáky nebo více možností mimoškolního vyžití byly jasnými jedničkami seznamu „musí mít“. Naopak společné záchody pro děvčata i chlapce jsme zavrhlí okamžitě. Celkem deset bodů jsme vymýšleli společnými silami s lucemburskou výpravou, Bulhaři působili nejnezaujatějším dojmem.

Za své aktivní vystupování byl poté náš Pét'a Sefzig vybrán jako mluvčí šestkové skupiny pro společný briefing ve velké hale. Zde vystoupil z celkem osmi skupin pokaždé jeden zástupce a z nejvíce opakovaných bodů organizátoři seskládali tu naši ideální školu – základními kameny byly lepší vztahy žáků s učiteli, žádná diskriminace a výuka včetně učebnic zdarma. Nad to jsme postavili první patro – férové známkování za každých okolností

pro každého, větší důraz na praktičnost učiva a domácí úkoly podporující samostatné myšlení. Vše zastřešovala dostatečná svoboda s dvojazyčnou výukou.

Moderátoři celé akce poznamenali, že pokud má naše škola alespoň polovinu z výše zmíněného, můžeme se označovat za šťastlivce. Tak si tak od té doby říkáme.

Lucie Mužíková

**Skřítkové horníci zanechte spánku,
vezměte kladívka, rozsviňte lampu.**

Myslím, že tato slova přesně vystihují pondělní výlet, který jsme v Sangerhausenu zažili. Nemusíte být ani poeticky založení lidé, abyste poznali, že naše kroky vedly přímo pod zemský povrch hluboko do měděných dolů.

Mansfeldův region, jak se jmenuje důlní oblast v okruhu 25km od Sangerhausenu, je jedním z nejstarších v Německu. „Dolovat“ se zde začalo už v době bronzové, ale největší rozkvět doly zažily v polovině 20. století. V té době dokázali horníci vytěžit 2 miliony tun materiálu za rok. Nepředstavitelné množství. Alespoň pro mě ano. V dnešních dnech už jsou šachty důlníkům uzavřeny a slouží pouze jako turistická atrakce, kam každoročně míří spousta návštěvníků, jako jsme byli i my.

Po příjezdu k muzeu, kam jsme byli mimochodem dovezeni luxusními taxíky BMW řady X6, jsme si nejprve prohlédli vnitřní expozici. Zde jsme mohli vidět nejružnější důlní techniku od sbíječek až po malé vláčky, které transportovaly nejen pracovníky, ale i vytěžené

suroviny hluboko v podzemí. Dále byly k vidění třeba plynové masky a pracovní úbory nebo také nivelační aparáty, které se používaly k zaměřování chodeb. My jsme se ale mnohem víc těšili na dobrodružnou výpravu dolů.

Nejprve jsme nafasovali obnošený ochranný oděv, plastovou helmu a baterku, která pravděpodobně zažila ještě 1. světovou válku. Připadali jsme si jako praví „štajgrí“, ale rozhodně jsme tak nevypadali. Spíš naopak. My jsme si to však náramně užívali. Zanedlouho přišel vrchní obsluhovač historického výtahu, nahnal nás do kabiny a už jsme fičeli dolů. Do hloubky 283 metrů pod zemským povrchem. Všude byla tma, jen občas kolem probliklo nějaké světlo. Řítili jsme se pořád rychleji hlouběji a hlouběji do nitra Země. Kabina se pohybovala ze strany na stranu výtahovou šachtou a občas jsem měl strach, aby se nezasekla a nevzpříčila v nekonečné díře. Konečně jsme zastavili a mohli opět vstoupit na pevnou zem. Ta byla opravdu pevná, všude samá skála, samý kámen. Než jsme se stačili rozkoukat, už jsme seděli v transportním vláčku a svištěli tmou neznámo kam. Vyčnívající postavy, jako třeba pan učitel Kraus, měly nemalý problém se svou výškou. Stropy byly nízké a dřevěné podpěry tento prostor ještě více snižovaly. A tak jsme ho mohli často vidět, jak pokyvuje hlavou, jako kdyby v šumu větru rozeznával hudbu a hýbal se do rytmu. My jsme však věděli, že to má zcela jiný důvod.

Dojeli jsme až na konečnou, kde začínala naše exkurze podzemním městem. Průvodce nás seznámil s dlouhou historií místních dolů, ukázal nám nejstarší nástroje, různé techniky kutání a celkem jednoduše nás přesvědčil o tom, že dolování byla nepředstavitelná dřina.

Několik návštěvníků z naší skupiny si to mohlo vyzkoušet na vlastní kůži. Doslali do rukou sbíječku a museli s ní nějakou dobu kutat do skály. Ještě půl hodiny poté bylo vidět, jak se jim klepou ruce. Nejtěžší úkol však dostala Lucka Mužíková, která byla zodpovědná za detonaci dynamitu na konci naší výpravy podzemím. Naštěstí pro nás se jednalo pouze o audio simulaci a tak jsme se mohli vrátit živí a zdraví na povrch.

Náš výlet světem kladiv, rámusu a úmorné dřiny jsme zakončili výstupem na nedaleký kopec, který byl uměle navršen právě vytěženým materiálem z hlubin. Tato „hora“ se z dálky zdála být neuvěřitelně velká, ale výstup na ni byl lehčí, než jsme čekali. Když nahoru vyhopsali, vyběhli nebo se vyškřábali všichni účastníci Euroweeku, proběhlo originální hromadné focení. Z výšky. Nad hlavami nám několikrát proletělo letadlo, které nás vyfotilo právě v okamžiku, když všechny zúčastněné státy roztáhly své vlajky.

Myslím, že to byl jeden z nejzajímavějších nápadů a jeden z nejsilnějších zážitků, které jsme na Euroweeku v Německu zažili.

Petr Jirsa

Berlín

Během Euroweeku nemáme poznávat jen lidi z jiných zemí, jejich kulturu a názory, ale i historii a krásy pořádající země, proto byla na programu i prohlídka Berlína, hlavního města Německa.

Naskládali nás v nekřesťanskou hodinu do autobusu a vyjeli jsme. Mnoho z nás hrálo hry, jiní spali. Doháněli spánkový deficit z předešlé noci, strávené povětšinou v příjemných hospůdkách Sangerhausenu. Vedle sedící Estonci zpívali. Těžko říct, jestli to byl jejich pop nebo lidová píseň. Estonština je dost tvrdý jazyk a hlavní vokál mnoho hudebního talentu do vínku také nedostal. Po urputných třech hodinách nás uvítala cedule Berlín a tribuna původního stadionu, přes který je teď postavena dálnice. První řada by měla výhled tak akorát na výfuky aut.

Projížděli jsme postupně ulicemi Berlína, seznamovali se s významnými budovami. Už za prvním rohem nám ale veškeré nabyté informace bledly a my ztráceli pojem o jejich významu i historii. Bylo zvláštní dívat se na ty velké státní budovy, obchodní domy s výlohami, malé obchůdky, parčíky vměstnané mezi komunikace. Vše bylo nějak povědomé...

Viděli jste monumentální stavby v Athénách? Bulváry Paříže? Ošuntělé ulice Prahy? Komunistickou výstavbu v českých i jiných městech směrem na východ? Berlín je prazvláštní kombinací toho všeho.

Čím blíže jsme byli u centra, tím častěji nás upozorňovali na některou z památek. Vlevo rezidence prezidenta, po pravé straně Státní opera, červená věž radnice, televizní věž... Abychom viděli i něco zblízka, vysadili nás v blízkosti ulice Unter den Linden. Vydali jsme se rovnou za nose, rovnou k Brandenburské bráně. Eliminovali jsme tak možnost, že se ztratíme. Neuděláme si přece ostudu hned druhý den. Unter den Linden je stejně jedna z nejznámějších ulic Berlína. A také nejdražších a nejvýstavnějších. Je široká, plná muzeí, velvyslanectví, bank aj. Neustále bylo co fotit. Pergamon Muzeum, Humboldt Bibliothek, Berliner Dom a samozřejmě nás před Humboldtovou knihovnou, Berlínským dómem...

Vrcholem dopoledne byl oběd uprostřed ulice. U Turka jsme si objednali italskou pizzu, na záchod šli do francouzské kavárny, pozorovali auta německých, skandinávských i asijských značek projíždějící kolem. Berlín je jednoduše velkoměsto Evropy.

Německou klasiku zachránila až Brandenburská brána a Reichstag, velký kamenný kolos s prosklenou kupolí. Tak tady se hádají ti němečtí politici. Alespoň tu však mají pěkné prostředí a možnost vylézt na vyhlídku, vyvětrat si hlavu a vidět vše z nadsledu.

Pohled to byl opravdu krásný. Snad hlavně kvůli němu stálo za to sem jet.

Berlín jako na dlani, všechno staré i novější vedle sebe, krásně do sebe pasující. Mezitím staveniště. Město dostává novou tvář, podepisuje se na něm nová doba, nový architektonický styl.

Sestoupili jsme zase zpátky na zem. Monumentálnost města nás opět pohltila. Příjemně unavení jsme se usadili do autobusů a loučili se pohledem na ty velké státní budovy, obchodní domy s výlohami, malé obchůdky, parčíky vměstnané mezi komunikace, které nám byly tak povědomé...

Eva Veverková

Národní tance a písně na Euroweeku

Znáte národní tance či písně Itálie, Rakouska, Řecka, náš národní tanec a tance spousty dalších států EU? Možná. A viděli nebo slyšeli jste je všechny v jeden den a na jednom místě? To už asi těžko. Tento rok se to povedlo asi jenom účastníkům Euroweeku 2008 v Sangerhausenu. Už brzy ráno, no vlastně v 8, se obří had čítající asi 270 účastníků,

jeden orchestr a 23 vlajek vydal směrem k Mammuthalle. Když se vyřešily nejnnutnější formality jako kdo si kde sedne, kdo si co a koho vyfotí, začalo oficiální zahájení. Nejprve nás všichni přivítali, orchestr zahrál několik písní a sbor zazpíval mimo jiné i hymnu Euroweek. Pak přišli na řadu vlajkonoši, kteří nosili popořadě vlajky na malé pódium. To už cvakaly fotoaparáty a blýskaly blesky jako na přehlídce největších filmových hvězd. Přivítání každé země zaznělo z úst našich průvodců v jejím národním jazyce. Pravda, občas trochu koprbatě, ale zkuste se naučit pár vět finsky nebo maďarsky. Účel to však splnilo a vytvořilo uvolněnější atmosféru. Do dopoledního programu se vešel ještě taneček Slováků a pak se hlavní scéna přesunula na náměstí.

Po krátké pauze, vyplněné menšími nákupy či návštěvou restauračního zařízení, jsme na náměstí měli možnost dát si polévku. Po zjištění, že se její kousky povalují na zemi a že lidé, co ji jedí, nevypadají zrovna nadšeně, naši skupinu hlad zcela nečekaně přešel. Jako další na řadu přišly tance pár vybraných zemí, jejichž tanečníci byli schopni vejít se na miniaturní podium, které bylo na náměstí k dispozici. Pak už se po náměstí Sangerhausenu rozléhaly melodie typické pro každý stát. Okolo pobíhali jednotliví účastníci oblečení do národních krojů. To bychom nebyli Češi, kdybychom si neodpustili pár poznámek. „Vidíš ty kroje? Takový nudný, my máme hezčí, barevnější...“, „Hele ty dřeváky! Vždyť v tom ani nebudou moct tancovat.“, „No vždyť oni ani netancují, spíš se tam jenom tak potácejí.“ „Tak fajn, to naše tancování nebude nejhorší.“ Ještě že našemu komentování nikdo nerozuměl, v tom byla nesporná výhoda. Jedině „brat'ia“ Slováci se na nás občas s úsměvem otočili. Některé tance a písně byly pěkně provedené, některé zbytečně až moc dlouhé a písně často velmi falešné. I když, kdo ví? Třeba to tak mělo vypadat.

Před třetí hodinou se scéna opět přesunula do Mamuthalle. Tam už se představily všechny země, které se Euroweeku zúčastnily. Zatímco ráno se tu tlačilo kolem 300 lidí, teď se nějakým záhadným způsobem rozmnožili, takže už tak zaplněná hala praskala ve švech. Náš tanec přišel na řadu jako pátý. Vystoupení zemí před námi jsme ovšem museli obětovat, abychom se stihli obléct do našich krojů. „Půjčte mi někdo prosím připínáčky, mě ta sukně lítá strašným

způsobem, to bych tam mohla jít bez ní a vyšlo by to pomalu nastejno.“ „Já při tý otočce určitě spadnu!“ „Mě furt padají ty ponožky. Nemáte ještě někdo gumičku?“ Po upevnění všech částí oblečení, u nás holek i přichycení bot (kdyby náhodou spadly, tak abychom nespadly s nimi), jsme udělali ještě pár fotek a to už nás volali na pódium.

Za chvíli se už mamutí halou nesla naše písnička „U Rokycan černý les“. Zpívání, polka, rejnovačky, chodská kolečka... k tomu ještě pár „juchnutí“, nakonec úsměvy, poklona a máme to za sebou. Nervozita už z nás dávno spadla a nahradil ji skvělý pocit z dobře

vykonané „práce“. Chvály jsme se nakonec dočkali i od našeho pedagogického dozoru ve složení Pavel Kraus a Jan Zítek: „Pěkný jste to měli, ne moc dlouhý, dynamický, tak to mělo být.“ No co si víc přát? Po nás přišli na řadu další a další. V Mamuthalle byla nepopíratelně mnohem lepší atmosféra než na náměstí. Každou chvíli blýsknul nějaký fotoaparát a skoro každé představení doprovázelo povzbuzující tleskání publika.

Na závěr by se asi hodilo říct, to nejlepší nakonec. Švédské představení podle mého názoru rozhodně nejlepší nebylo, zato předvedli nejlepší show. Při přidavku písní od skupiny ABBA na pódium vběhlo kolem padesáti dalších lidí z různých zemí, aby si jejich věčné hity zazpívali společně. Po švédské skupině nám ještě zazpívali průvodci jednotlivých delegací hymnu Euroweeeku a pak už se jen všichni pomalu rozprchli do svých hostitelských rodin.

Anna Veverková

Mezinárodní bufet – „High tea“

Stoly prohýbající se pod ohromným množstvím jídla a pití, i tak by se dal popsat pondělní večer Euroweeeku, jehož nedílnou součástí je mezinárodní bufet. Naše česká výprava se letos opravdu nenechala zahanbit a přivezla sebou opravdu plné tašky všemožných dobrot od oplatek, buchet, koláčů až po tlačenu či utopence. Sotva děvčata stihla vše hezky připravit a naaranžovat, začaly se kolem českého stolu motat skupinky studentů z všemožných zemí, kteří byli zvědaví, co jsme vlastně přivezli.

Naivně jsme čekali na oficiální zahájení dvouhodinového nespoutaného požívání, když se už všichni pustili do obcházení kolem dokola a ochutnávání sladkostí i masových pochoutek. Asi i proto mužská část naší skupiny chytře nechala tu dámskou hlídat u stolu a sami jsme se vydali naplnit si žaludky. Brzy jsme zjistili, že belgická čokoláda a finské

sladkosti patří mezi nejlepší, a proto jsme pravidelně kontrolovali jejich kvalitu. Nesmím opomenout ani výborný čaj s mlékem, který nabízeli Britové. Pouze plné žaludky nás odradili od konzumace dalších dobrot, a tak jsme také pomáhali u českého stolu vysvětlovat ostatním, z čeho jsou buchty a koláče a co že to vlastně je tlačenu. Bohudík čas vyhrazený pro bufet přesahoval dvě hodiny a měl jsem dost času vytrávit a ochutnat to, na co mi předtím nezbylo místo.

S postupujícím časem už nikdo neměl na jídlo ani pomyšlení a většina pouze konverzovala s ostatními a dělala si nové přátele před blížící se rozlučkovou párty. Nezbylo

nám nic než se pokusit rozdat kolemjdoucím zbývajícím jídlo, abychom odlehčili batohům, v čemž se nikdo nevyrovnal Kubovi, který nás úspěšně „zbavil“ téměř veškerého jídla. Kolem osmé se většina začala balit a chystat se na večer, ať už v rodině či někde jinde, a my jsme následovali jejich příkladu a šli pro zbytek dne svou cestou

Jiří Enžl

Host family

Rozdělení žáků mezi hostitelské rodiny na Euroweek 2008 proběhlo obdobně jako při předchozích ročnících. Tudíž jsme každý museli vyplnit určitý dotazník ohledně našich zájmů, požadavků či přání, podle kterého si nás hostitelské rodiny vybíraly. Většinou se hostitelé ozvali již před odjezdem do Německa, což ovšem nebyl můj případ. Proto jsem měl trochu obavu, kde nakonec skončím.

Po příjezdu do Sangerhausenu nás již přivítali naši hostitelé. Zpočátku jsem byl trochu zklamaný, protože mne přiřadili k o několik let mladšímu klukovi, který navíc bydlel 15 km od centra dění. Brzy jsem zjistil, že v ničem nebude problém, jelikož všichni členové rodiny se chovali velmi vstřícně. Přestože 100% neovládali anglický jazyk, nikdy nebyl problém se domluvit, či spíše dorozumět. Dozvěděl jsem se od nich mnoho informací ohledně východoněmeckých zvyklostí, o problémech kraje, ale dokonce i to, že jejich rodina pochází z České republiky, jelikož jejich prapradědeček emigroval za 2. světové války.

Avšak většinou nebylo mnoho volného času, který bychom měli trávit s rodinou, jelikož byl velmi nabitý program. Proto zde také byl vyhrazen jeden celý den, který jsme měli trávit s hostiteli. Tento den jsme strávili ještě s dalšími účastníky Euroweeku v plaveckém areálu nedaleko Sangerhausenu. Zde se prolomily i ty nejmenší bariéry a stali se z nás přátelé. Bohužel Euroweek rychle kvapil ke konci a nikomu se nechtělo z tehdy už známého a

přátelského prostředí zpět domů. Začali jsme si uvědomovat, že tyto lidi neuvidíme tak často, jak bychom si přáli, a proto jsme si vyměnili kontakty, abychom spolu mohli dále komunikovat.

Už teď, pár dnů po konci této skvělé mezinárodní akce, jsme si začali dopisovat s našimi zahraničními přáteli a doufáme, že nám kamarádské vztahy vydrží co nejdéle.

Petr Sefzig

Loučení s Euroweekem 2008

Je úterý, poslední den Euroweeku. Všechny čeká nabitý program, který začíná v osm hodin. Jednotlivé země jsou rozděleny do tříd, aby si připravily prezentace o své škole. Naše skupina byla přiřazena do třídy společně s Lucemburskem a Maďarskem. Jdeme na řadu jako druhí. Po velmi dlouhém úvodu přichází na řadu klady naší školy, jistě velmi zajímavá část přednášky, následuje však zábavnější část, a to jsou zápory. Ano, „absence“ toaletního papíru na dámských záchodech v prvním patře pobavila všechny v místnosti. Dalším bodem programu byla

tvorba ideální školy. Myslím, že kromě společných toalet jsme společnými silami vytvořili školu, kterou bych i občas rád navštívil.

Další na programu je návštěva Sangerhausenského Rosaria, které je však na druhém konci města. Všechny 240 účastníků se vydalo na cestu. Po nekonečné třicetiminutové „procházce“ městem v dešti a zimě jsme dorazili k novému podiu Rosaria, kde nás měl čekat oběd, na který se jistě všichni těšili. Pravda, oběd pro nás byl připravený, ne však takový, na který každý čekal. Dostali jsme 3 croissanty s džemem, toť vše. Následovalo zahájení, po kterém měly přijít některé tance, mezi nimi i náš. Co se ale nestalo, kroje nám zapomněli ve škole a museli se pro ně vrátit. Po tanečním vystoupení jsme vyrazili zpět do školy. Prohlídku Rosaria jsme vynechali, jelikož pršelo.

V gymnáziu už bylo vše připraveno na poslední party. V prvním patře stály stoly plné salátů, chlebíčků a ovoce, na zahradě se vařila polévka a pekly klobásy. Pro odvážlivce, kteří si chtěli vyzkoušet svůj zpěv, bylo připraveno karaoke. Zkrátka každý si přišel na své. V deset hodin nás učitelka přerušila v koncertování slovy: „Feuerwerk“. Říkám si, co to znamená, a až poté, co začala mávat rukama a volat „bum, bum“, pochopil jsem. Na závěr večera ohňostroj. Je půl jedenácté, tělocvična gymnázia zhasíná a Euroweek 2008 je u konce.

Jakub Kostka

